

part VII.

Člověk versus Pravda

aneb

Fízlovy zápisky

všechno je jinak

Lazar Lopata

crime analysis of testimony

version 2.01

*Je nebezpečné budít lva
a hrozný je zub tygrův,
však nejhroznější ze všech hrůz
je člověk ve svém bludu.
Píseň o zvonu
Friedrich Schiller*

VII. Zabijáci versus Hrobaři

V závěru předchozí kapitoly je má představa, že tuto následující, sedmou, dokončím na Štědrý den roku 2015. Avšak pod tlakem vnějších událostí má vize mizela jak sníh pod paprsky letního slunce. Migrační vlny, teroristické útoky, akutní hrozba světového válečného konfliktu. Jaký smysl má život bezvýznamného mezi obyčejnými lidmi a koho by mělo zajímat mé psaní? Do podobné, ne-li horší krize mne dostalo i ničivé tsunami, jenž udeřilo 11.3.2011 na Japonsko. Neparalyzovalo mne však samo tsunami, ale tehdejší papež Benedikt XVI., když 22.04.2011 v talkshow televizní stanice Rai Uno, odpovídal na dotazy lidí ze všech koutů světa. Na otázku sedmileté holčičky z Japonska, jejíž dům tsunami zasáhlo a ptala se, „*proč musejí děti tolik trpět?*“ odpověděl: „*Já si kladu stejné otázky, proč musíte tolik trpět, když jiní si žijí poklidně. Nemáme na to odpovědi, ale víme, že Ježíš trpěl nevinně stejně jako vy!*“¹

Při hodnocení papežovy odpovědi nikdo nešetřil superlativy a do mě, *?již kolikáté?*, z nebe udeřilo. *?!Jak ví, že Ježíš trpěl nevinně?!* Když papež, pak ani více jak miliarda jeho stoupenců vůbec nevěří, že *Hospodin* je spravedlivý! Otevřeně zpochybnil, že *Stvoření* by mohlo být *velmi dobré*. Že se lže dospělým budiž, ale balamutit dítě?

Což o to, díky četnosti „*podobných ran*“ jsem získal drobet odolnosti a mé plány to vážněji neohrozilo, ba mnohdy i podnítilo. Co jsem ale vůbec nečekal, že se ozve dávno zapomenutá epizoda mého raného dětství. Naprosto nechápu, jak se mohla z hlubin mé mysli vyplavit na povrch? Bylo mi tak 4 či 5 let a já se v libereckém divadle F.X.Šaldy účastnil vánoční nadílky, pořádané odboráři, pro děti zaměstnanců ČSD. Přestože uběhlo více jak 60 let, název představení, „*Zajíček Bílé ouško*“ mi z paměti nevymizel, zato obsah příběhu se vytratil bezzbytku. Můj táta byl zapojen v poradatelské službě a tak mně usadil na příhodném místě a ponechal samotného. Ani mi v tom velikém lidském kotli nechyběl, ale jen do chvíle, kdy děti chodily na podium a prezentovaly své dovednosti. Já také moc chtěl, přednést oblíbenou básničku, ale sám jsem se neodvážil. Táta pořád nikde, až došlo na slzy. *Kdosi* se mne ujal, dovedl k podiu a já spustil:

*Byl jeden domeček
V tom domečku stoleček.
Na stolečku mistička,
V té mističce vodička
Ve vodičce rybička.*

I dnes vidím jasně, jak se všichni zvedají, oblékají, odcházejí, nikdo mne neposlouchá a já pokračoval...

¹ http://zpravy.idnes.cz/dva-tisice-otazek-sedm-odpovedi-papez-poprve-vystoupil-v-talkshow-1-dr-zahranicni.aspx?c=A110422_175527_zahranicni_bt

*Kde je ta ryba?
 Kočka ji snědla.
 Kde je ta kočka?
 V les se zaběhla.
 Kde je ten les?
 Na prach shořel.*

...odklízí kulisy, rekvizity, balí mikrofon i reproduktory, jen já balit nehodlal...

*Kde je ten prach?
 Voda jej vzala.
 Kde je ta voda?
 Voli ji vypili.*

...jasný konec, nikdo mne nevnímal, zato já finišoval...

*Kde jsou ti volí?
 Páni je snědli.
 Kde jsou ti páni?
 Na hřbitově zakopáni!*

Odměnu si nevybavuji, ale vím přesně, co jsem cítil. A po všech těch letech, dnes banální, dávno zapomenutá událost z dětství, jako by přišla někomu náramně vhod, a ten pocit marnosti nejen opětovně vyvolal, ale i 60x umocnil. Leč ani to nestačilo, na jaře 2016 mne opět zasáhl papež. Tentokrát František, jenž tradiční mši na velikonoční Zelený čtvrtek, s obřadem mytí a líbání nohou, vykonal v uprchlickém centru. Jeho líbání nohou migrantům různého vyznání mělo být gestem vstřícnosti v době, kdy po útocích v Paříži a Bruselu zesílily proti muslimské a proti přistěhovalecké náladě. Byl to pro mne tvrdý direkt na solar. O poslední ždibec odhodlání psát, mne krátce nato připravil okamžik, kdy jsem nahlédl skutečnou hloubku příběhu *Kaina a Ábela*. Bleskový tvrdý hák a já si nadlouho ustlal v prachu na podlaze ringu *Života*.

Koho by napadlo, že právě tam lze nalézat smysl bytí. Sice nekonečně dlouhé tři roky, zato jsem opět mnohé pochopil. Proto již na nic zlého ve svém životě nežehráám, ba právě naopak. Cení si všeho a dnes i s upřímnou vděčností vzpomínám *ing. Romana Míku*, jenž v bouřlivém období roku 1967-68 ze svých studentů vybral a do řad KSČ přivedl i mne. Ne, pokud bych cokoli ze svého života ztratil, již nikdy bych se nezvedl a v psaní nepokračoval.

Ta dávná vzpomínka na malého pošetilce z libereckého divadla F.X.Šady ale nikam nezmizela, transformovala se. Co ve mně spolehlivě a trvale umrtvilo psaní, bylo vidění sebe sama coby ztroskotance na ostrově kdesi v oceánu. Přicházely nové a ohromující myšlenky, avšak psát jsem se neodvažoval.

Už to vypadalo na definitivní konec.

Považte, sedmdesátka na krku, ani brečet jsem nehodlal.

A z čista jasna, jako by se mne opět *Kdosi* ujal!

Jasně slyším „*Lovcovy zápisky*“.

Jméno autora, I.S.Turgeněv, sice chovám v paměti od maturity, ale z jeho pera jsem nikdy nic nečetl. Leč problém, začaly letní prázdniny a v knihovně dovolená. Trocha trpělivosti a po 14 dnech konečně otvírám knižní vydání nakladatelství Odeon z roku 1989 a hned *bim ho!* První strana a na přebalu knihy čtu...

Jakým právem mají naprosto nuly rozhodovat o životu a majetku lidí, svých nevolníků, kteří je svými schopnostmi převyšují a kteří by za normálních okolností, jako svobodní občané, byli pro Rusko přínosem? Táže se slavný ruský spisovatel Ivan Sergejevič Turgeněv (1818-1883) v Lovcových zápiscích,...

Sice odstup více jak 150 let, ale vypustit ty nevolníky a Rusko, budou to slova do prance i v dnešní, vyspělosti se holedbající, Evropě.

Kdo knihu rovněž přečte, bude překvapen, co vše lze zužitkovat. Já, v příběhu *Hamlet ze ščigerskéh újezdu*, našel *motto* této kapitoly, a mnohem víc, dokonce i sebe sama. Autor, coby *lovec*, nosí sice pušku, tu a tam i něco střelí, ale primárními úlovy jsou jeho zážitky. Není to toliko *lovec* vyzbrojený mimořádnou vnímavostí, ale i neobyčejným nadáním písemně referovat a zprostředkovat čtenáři vlastní vidění a prožitky.

Tak jako I.S.Turgeněv sdílí zážitky ze svých *loveckých* výprav, snažím se rovněž podělit o postřehy z mých biblických tažení. Rovněž nic nevymýšlím, prost uměleckých ambicí, toliko referuji.

Lovci pokladů disponují detektory, sonary, líčí pasti. Pravda, peníze bývají vždy až na prvním místě, ale skutečným hýbatelem všeho, dle mého soudu, byly a budou *informace*. Proto při zkoumání biblických dějů využívám *sít'* svých životních zkušeností, přičemž ty z policejní praxe cením nejvíc. Doplnění podtitulu o „*Fízlovy zápisky*“ není marketingový tah či manýrismus, ale adekvátní korekce názvu díla.

Kdo pochopil nečeká, že věren lidské tradici, budu za demokracii a svobodu bojovat. Papeže, církve, politiky či lidské nepravosti pranýřovat. To naprosto ne! Hodlám čtenáře stále pravdivě informovat, co zažívám v těch jedinečných okamžicích, kdy dokážu eliminovat tradiční reakce mé lidské přirozenosti. Soustředěn na sebe analyzuji způsoby, jimiž mne vnější svět atakuje a co vyvolává. Jinými slovy, tak jako někdo na sobě zkouší drogy či léky, obdobně já testuji biblické informace.

Nebudu dál napínat strunu čtenářovy trpělivosti a raději přejdu od podružností, na nichž vše stavím, k podstatnému. Před 22 lety jsem poprvé bral Bibli do ruky s předsevzetím, že přijdu na kloub tragickému osudu Ježíše. A stalo se! Poslední desetiletí *lovím* téměř výhradně *Na počátku*, v *Genesis*. Rozsah porozumění osudu *Ježíše* vymezuje úroveň pochopení prvotních událostí *Stvoření*. A nejen to. Je možno získat jiný náhled podstaty vlastního života, celého pozemského dění, i vzhled do poměrů sféry nebeské.

Neradím, kterak biblické texty nahlížet, ale věřte, již prvotní přístup determinuje i konečný výsledek. Věci jen prospěje, pokud dokážete odvrhnout tradiční představu, že *Písmo* je náboženský text a výklad náleží toliko privilegovaným. Mých 22 let s *Bibli* bylo o nalézání jak *sebevědomí*, tak i *sebeuvědomění*. Mizel ostych, přišlo povědomí odpovědnosti, nikoli však církvi či náboženství.

Opět udělám vše pro to, abyste zakusili vlastní myšlenky, stavěli na nich a odolávali tak cizím, nežádoucím, mnohdy zhoubným vlivům. Nežehrejte, třeba se poštěstí a neustálé citování informací z *počátku Stvoření* spustí i proces samostatného myšlení.

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůň byla tma. Ale nad vodami vznášel se duch Boží.
I řekl Bůh: „Buď světlo!“ A bylo světlo. Viděl, že světlo je dobré, a oddělil světlo od tmy. Světlo nazval Bůh dnem a tmou nazval nocí. Byl večer a bylo jitro den první. /Gn.1,1-5/

Není zřejmé, co je podstatou tohoto prvotního světla. Patrně šlo o *světlo Božího ducha*, co se vznášel nad vodami. Na toto *světlo* bylo zřejmě dovoleno hledět Mojžíšovi a předním z izraelských mužů, když po vyjití z Egypta na sinajské poušti vystoupili k *Hospodinu* na horu.

Pak Mojžíš a Áron, Nádab a Abihú a sedmdesát z izraelských starších vystoupili vzhůru. Uviděli Boha Izraele. Pod jeho nohama bylo cosi jako průzračný safír, jako čisté nebe./Ex.24, 9-10/

Prvotní světlo má asi pramálo společného s naším *Sluncem* a *hvězdami*, neboť tato *světla* byla na nebeskou klenbu umístěna až *čtvrtého dne Stvoření*. Dnes víme, že nám známé světlo je pouze úzká část širokého, lidskému oku, neviditelného spektra *elektromagnetického záření*. Naše *Slunce* je svou podstatou reaktor s permanentní termonukleární reakcí, ale díky vhodné vzdálenosti nás škodlivé složky záření bezprostředně neohrožují. Jde sice o informace zásadního významu, a přesto jsou podružné.

Tou nejdůležitější informací nejvyššího významu je, že Bůh oddělil *světlo* od *tmy*.
Vzniklo *n a p ě t í!*

Nepředpokládám, že by trvání *napětí* podmiňovalo existenci *světla*. Ale z Janova evangelia se dovídáme to podstatné:

To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila. /J.1,5/

Zatím co *světlo* je *dobré*, *tma* má snahu *světlo* pohltit! *Tma* je svou podstatou agresivní. Dlužno poznamenat, že přes odvěkou snahu, dodnes nevládne, ač se v posledku velmi snaží. Moment oddělení *světla* od *tmy* je počátek neustále probíhajícího a neopominutelného *procesu* v celém *Stvoření*.

Vždy a za všech okolností jde o zásadně nesmiřitelný boj.
 O bytí a nebytí *světla*, *Stvoření* i nás a tohoto světa.

A opět díky Janovu svědectví získáváme další klíčovou informaci, nikoli však o *světle*, ale o nás lidech.

Soud pak je
v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo. Kdo však činí pravdu, přichází k světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonalány v Bohu“/J.3,19-21/.

Toto Ježíšovo hodnocení je staré 2000 let. Pravda, nic příznivého, zato dnešní situace je mnohem chmurnější. Lidstvo nezahálelo a pořádně zabralo. Dnes nejen že nenávidíme *světlo*, ale svou *zamilovanost* jsme nahradili *!!zbožňováním!!* Nekritický vztah se transformoval v horlivé otročení temnotě. Připomíná mi to dnes běžnou realitu. Káže se voda a pije víno, žárlivého manžela co denně hostuje v nevěstinci. Jen chlastat a užívat si v bordelu. A to nerozebírám všeobecně velebenou „*neviditelnou ruku trhu*“ a podobné výtvary lídrů lidstva. Ochotně uvolním prostor vašim vlastním myšlenkám a pokročím.

Opět ocituji rozsah druhého dne *Stvoření*:

I řekl Bůh: „Buď klenba uprostřed vod a odděluj vody od vod!“ Učinil klenbu a oddělil vody pod klenbou od vod nad klenbou. A stalo se tak. Klenbu nazval Bůh nebem. Byl večer a bylo jitro, den druhý.

Nad informacemi druhého dne *Stvoření* mne napadá jedině. *Bůh* vytvořil další *napětí*, ale nového druhu. Jde o napětí mezi vodami pod klenbou a vodami nad klenbou. Snad při bouři je nám lidem dovoleno pozorovat, kterak se toto *napětí* uvolňuje prostřednictvím hromobití a blesků.

Nebudu více mudrovat a napřu pozornost k zaručeně největšímu problému.

Stvoření nebo evoluce?

Bible nebo věda!?

Současní vědci mají argumenty mimořádného kalibru. Metodou radiometrického datování určili stáří naší planety na 4,54 miliardy roků s minimální chybou zhruba 1 %. To je nějakých 1 657 100 000 000 dní!

Šest dní *Stvoření* nebo 1,7 bilionu dní evoluce?

Vypadá to zcela jednoznačně.

Než ale pokročím, předsunu jiný problém. Podle *Genesis*, dnešní časový etalon nemohl vzniknout dříve než *čtvrtý den Stvoření*, kdy na nebeskou klenbu byla umístěna všechna *světla*. Právě *Slunce* a jeho cyklus určuje délku našeho dne. Není jediná pochybnost, že *Slunce* nám vládne a rovněž i diktuje čas. Nic s tím nenaděláme, lidé na Zemi byli a vždy budou v postavení *otroků*.

Mohl *Hospodin* předpokládat, že *otroci* vůbec kdy porozumí *Jeho* časovému etalonu?! Nehodlám to příliš hrotit a zeptám se jinak. Případá snad někomu 5000 let jako krátká doba na pochopení informací o *Stvoření*? Sám jsem *otrok* a jiným nic nevyčítám. Ale těch 5000 let, mimořádně úspěšné blokády o pochopení *Genesis*, dokazuje zaručeně jedno.

Hospodin má velmi mocné protivníky.

A lidé mají možnost výběru a svobodné volby!

Nehodlám rozvádět co vše i mně, jako otroku, přišlo na mysl při hledání časového etalonu *Hospodina*, *Boha nad všemi bohy*. Každá, byť sebelepší alternativa zákonitě ztroskotala na nutné podmínce, že nikdo a nic nesmí *nejvyššímu Panovníkovi* cokoli určovat, tedy ani čas. Mnohému to přijde jako prkotina, ale pro mne bylo absolutně nepředstavitelné, že by *Hospodinova* všemocnost a svrchovanost byla jakkoli zpochybněna či omezena. Vypadalo to beznadějně, ale kdo hledá, nalézá. A kdo ví, možná se spolu i zasmějeme.

Rozhodným způsobem mi pomohl můj čtyřletý syn. Po pětatřiceti letech jsem si náhle vzpomněl, jak mi odpověděl na jeden, zcela nepatřičný, dotaz. Bližší okolnosti již nepamatuji, ale tehdy jsem mu položil otázku:

„*Oldiku, jak dlouho to trvalo?*“

Samozřejmě, přitroublá otázka, jakou asi čekat odpověď od takového mrněte. Ještě dnes jasně vidím; zamyslel se a pak mi vážně odpověděl:

„*Asi tři chleby*“

a důrazně dodal

„*Ale hodně namazaný!*“

Smál jsem se tomu a často v kruhu rodiny i dával k pobavení. Nevím jak koho, ale po té dlouhé době, ve chvíli, kdy mi vše došlo, smích mě rázem přešel.

Já, *otrok*, nic nechápal a smál se dosud *svobodnému*, jenž dokázal vytvořit originální a jedinečný etalon času.

Každý jednotlivý *den Stvoření* má zcela individuální rozsah stvořitelské činnosti. Každý *den Stvoření* končil až okamžikem, kdy *Hospodin* mohl konstatovat, *stalo se tak*, jak plánoval, případně *viděl, že je to dobré*, a netřeba dalšího tvoření. Šestidenní popis *Stvoření* ve své podstatě připomíná *blokové schéma* dnešních složitých výrobních procesů.

Jedině *On* může určit, kdy *Jeho* představa, plán, výtvar myslí je uskutečněn. Nás *otroky* čas tlačí, zažíváme stres, nic takového u *Hospodina* neexistuje, čirá absurdita. Jen *On* rozhoduje, kdy je plánované dokončeno, jeden den končí a další může začít.

Zatím co pro nás pozemšťany mají všechny dny shodnou časovou délku, pak délka každého *dne Hospodinova Stvoření* je naprosto individuální a jedinečná, daná obsahem a rozsahem *Stvořitelova* záměru.

Prostě jednou mnoho, podruhé méně, další den o něco víc, zato namazaných chlebů!

Ať jste se zasmáli nebo ne, snad bylo pochopeno, co jsem tím chtěl vyložit.

Jsme prakticky stále v samém počátku *Stvoření* a tento specifický „výrobní proces“ úspěšně skončí *šestého dne*. Finální produkt *Stvoření* byl zabezpečen a přešel do *provozní fáze*, v níž se nalézáme dodnes. Otázka zní, jak dlouho ještě?

Před 2000 roky dal Ježíš odpověď:

Amen, pravím vám, že nepomine toto pokolení, než se to všechno stane. Nebe a země pominou, ale má slova nepominou. O onom dni a hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec sám. Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noe: Jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noe vešel do korábu, a nic nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všechny - takový bude i příchod Syna člověka. /Mt.24, 34-39/

Jakýkoli komentář mi přijde nadbytečný. Naprosto nikdo neví, kdy nastane konec časů. To rozhodne vládce času, *Hospodin, Bůh nad všemi bohy!*

Pokročím vpřed citací třetího dne *Stvoření*.

I řekl Bůh: „Nahromad'te se vody pod nebem na jedno místo a ukaž se souš!“ A stalo se tak. Souš nazval Bůh zemi a nahromaděné vody nazval moři. *Viděl, že je to dobré. Bůh také řekl: „Zazelenej se země zelení: bylinami, které se rozmnožují semeny, a ovocným stromovým rozmanitého druhu, které na zemi ponese plody se semeny!“ A stalo se tak. Země vydala zeleň: rozmanité druhy bylin, které se rozmnožují semeny, a rozmanité druhy stromoví, které nese plody se semeny. Bůh viděl, že to je dobré. Byl večer a bylo jitro, den třetí. /Gn 1,1-13/

V předchozích kapitolách jsem se tomuto dni již věnoval, ale je natolik významný, že opětovně zhodnotím některé nuance a souvislosti. Předně nesmíte hned z kraje naletět obvyklému tvrzení trollů, že v *Genesis* jsou uvedeny dvě rozporuplné zprávy o stvoření *Člověka*. Znovu ocituji jedinou a detailní zprávu o stvoření *Člověka*.

Toto je rodopis nebe a země, jak byly stvořeny.
*V den, kdy Hospodin Bůh učinil zemi a nebe, nebylo na zemi ještě žádné polní křovisko ani nevzcházela žádná polní bylina, neboť Hospodin Bůh nezavlažoval zemi deštěm, a nebylo člověka, který by zemi obdělával. Jen záplava vystupovala ze země a napájela celý zemský povrch. I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem. A Hospodin Bůh vysadil zahradu v Edenu na východě a postavil tam člověka, kterého vytvořil. Hospodin Bůh dal vyrůst ze země všemu stromoví žádoucím na pohled, s plody dobrými k jídlu, uprostřed zahrady pak stromu života a stromu poznání dobrého a zlého. /Gn. 2,1-9/

Tento podrobný popis stvoření *Člověka* je možno přiřadit pouze na jediné místo blokového schématu, na počátek *třetího dne Stvoření*, označeno hvězdičkou. Muž a žena stvoření *šestého dne Stvoření*, se měli množit, vládnout všemu živému, byli otroky časového

etalonu Slunce. Máme možnost sledovat *Hospodinovu* ohromující principiálnost. Je nemyslitelné, absolutně vyloučené, že by *Člověku*, obrazu *Boha nad všemi bohy*, mohl vládnout kdokoli jiný než *Hospodin*.

Pokud má být pochopena podstata svobody *Člověka*, musím ocitovat reakci *Hospodina*, poté co *Noe* na konci potopy světa obětoval.

I ucítil Hospodin libou vůni a řekl si v srdci: „Už nikdy nebudu zlořečit zemi kvůli člověku, přestože každý výtvar lidského srdce je od mládí zlý, už nikdy nezhubím všechno živé, jako jsem učinil.

**Setba i žně a chlad i žár,
léto i zima a den i noc
nikdy nepřestanou po všechny dny země.“ /Gn.8, 21-22/**

Člověk nemusel sít, přesto sklízel. Neznal co je chlad nebo žár. Život mu nekomplikoval cyklus ročních období, ani neustálé střídání dne a noci. Po potopě *Hospodin* deklaruje, že na Zemi již není a nikdy ani nebude žádná bytost obdařená tak rozsáhlou svobodou. Tímto fakticky vymezil i naši *podřízenost*. Úmyslně zdůrazňuji *podřízenost*, neboť ta je dána objektivně všem. *Otrokem* se můžete stát jen z vlastní vůle. Na každém záleží komu, případně čemu hodlá *otročit*. A nenechte se zmýlit. Tak jako okovy nemusí znamenat otroctví, ani socha *Svobody* nutně neznačí svobodu. Mějte se na pozoru před bojovníky za *svobodu*. Cestu do temnot lemují oslnivá hesla o obrazy šťastné budoucnosti.

Výhradně *tma* poskytuje otroctví, zatímco *světlo* nabízí svobodu.

Proto znovu a důrazně připomínám.

Člověk byl první!
Člověk byl jediný!
Člověk byl poslední!
Přes to nejede vlak!!!

V současné lidské populaci je *jedinec* běžně označován i oslovován jako „*člověk*“. Jde o další vyspělou formu boje na poli informační války *světla* a *tmy*. *Lidem* se běžně podsouvá, že jsou *obrazem Stvořitele*, aniž by měli jedinou *Jeho* dispozici. *Člověk* byl *obrazem Hospodina* ne proto, že stejně vypadal, měl stejnou formu, ale jakými schopnostmi disponoval. Vdechnutím přenesl *Hospodin* na *Člověka* jen takové vlastní schopnosti, jichž bylo třeba k úspěšnému dokončení *Stvoření*. *Hospodin* nebyl součástí *Stvoření*, ale postavením *Člověka* do zahrady ráje, na začátku *třetího dne*, byl již ve *Stvoření* fakticky trvale přítomen. V ten okamžik také *viděl*, že vše co dosud stvořil je dobré a na konci *třetího dne* *viděl* znovu, že je to *dobré*. První ani druhý den *Stvoření* nic takového nekonstatuje, zato *třetího dne* a jen tohoto dne, hned dvakrát *vidí*, že je to *dobré*.

Postup při stvoření *Člověka* odpovídá nám známé stavbě počítače. V první fázi *Hospodin* zkompletoval dokonalý *hardware* a následně nainstaloval, *vdechl*, božský *software*. Strom *života* a strom *poznání dobrého a zlého* jsou uvedeny pro klíčový význam.

Ten první byl životně důležitý pro *Člověka*.
Zato ten druhý, mnohem významnější, pro *Hospodina*.

Pokud mohl *Člověk* jíst plody ze stromu *života*, potud byl nesmrtelný. Relativně, jen podmíněně nesmrtelný. *Hospodin* je nesmrtelný absolutně.

Strom *poznání dobrého a zlého*, byl ochranou samotného *Hospodina*, *Boha nad všemi bohy*. Šlo o bezpečnostní opatření nejvyšší důležitosti, přímo existenciální. Byla to ochrana před *Člověkem*! Když přenesl na *Člověka* část vlastních schopností, musel přirozeně počítat s eventualitou, že může nastat i situace, kdy se *Jeho* dílo proti němu otočí.

Předpoklad byl správný a ochrana perfektní!

Selhání *Člověka* je v *Genesis* dostatečně popsáno a zevrubně probráno v předchozích kapitolách. Kdo ignoruje podstatu události, pak naprosto netuší, že *Člověk* se stal pro *Hospodina* tím nejvyšším bezpečnostním rizikem. Poprvé *uposlechl hlas* jen své duchaprázdné společnosti, ale napříště mohl podlehnout komukoli a posloužit nepřátelům.

Dík nesporné zásluze *Člověka* na dokončení *Stvoření*, jakož i *Hospodinově* milosrdnosti, byly životy provinilců ušetřeny. *Člověk i žena pro Člověka* byli toliko vyhnáni ze zahrady ráje a bez plodů *stromu života* tak propadli smrti.

Neselhat, mohl *Člověk* žít v zahradě ráje dodnes. Na zemi by všemu živému vládli lidé, jak bylo v prvoplánu *Stvoření*. V souvislosti s *Člověkem* existuje řada nejasností. Mně osobně vrtalo hlavou, zda tím, že *Hospodin* do hmotné formy *vdechl dech života*, změnil i celkovou hmotnost *Člověka*. Podobnou otázku na počátku XX. století v americkém Massachusetts řešil prakticky lékař *Duncam Macdougall*². Předpokládal, že pokud duše opustí tělo, mělo by se to projevit na jeho hmotnosti. Vážením umírajícího zjistil, že okamžitě poté, co vydechl naposledy, poklesla hmotnost jeho těla o 21 gramů. Stejně téma bylo umělecky zpracováno i působivým filmem *21 gramů*.³ Nemám možnosti k podobným experimentům, a tak jsem se soustředil na počítače?

Může množství informací ovlivnit i hmotnost PC? Změní se hmotnost pevného disku poté, co na něj budou uloženy informace o veškeré lidské populaci? V okruhu mých známých se nenašel nikdo, kdo by mi to pěkně a po lopatě vyložil. Vzal jsem to proto z praktického hlediska.

Kdybych tesal do kamene, hmotnost paměťového média by klesala s množstvím informací. Při psaní inkoustem na papír by celková hmotnost naopak rostla s kvantem inkoustu. Ale u pevného disku počítače se zápisem informací nic neubírá ani nepřidává. Zaznamenává se jen *změna*. Nejen informace o lidstvu, ale o celém vesmíru je možno zapsat na pevný disk počítače, aniž by se jeho hmotnost jakkoli změnila. Rozhoduje jen kapacita disku. Podobně i uzlové písmo Inků, známé jako kipu, je případem zápisu informací prostřednictvím *změny*. Ať už má kipu milion uzlů či ani jediný, hmotnost to nikterak nemění.

² <https://vesmir.cz/cz/on-line-clanky/2016/01/kolik-vazi-lidska-duse.html>

³ film USA, 2003, režie Alejandro González Iñárritu, scénář Guillermo Arriaga

Mnohý se patrně ušklibne nad mým nemístným blábolením. Pro mne to ale bylo, jako bych ve své mysli oddělil *světlo* od *tmy*. Hledíc na indiánské kipu a dispozice dnešních superpočítačů jsem začal jasně vnímat ten propastný rozdíl mezi *pozemskou* a *nebeskou* sférou. Život každého z nás, ať už chce nebo ne, bude ovlivňovat stále větší měrou rozvíjející se *technosféra*. Dnes je možno sledovat a zaznamenat každý náš telefonický rozhovor, pohyb, zdravotní stav, zájmy, nálady, finanční situaci a kdo ví co ještě? Přitom jde teprve o začátek, dobu kamennou, odpovídající tak informační vyspělosti Inků a jejich kipu.

S vědomím této reality se změnil i můj náhled na *Genesis*, potažmo celou *Bibli*. Pokud máte přístup k centrální paměti *Stvoření*, není problém popsat jakoukoli událost nebo kohokoli citovat. Zcela reálným je i případ, kdy *Ábelova* prolitá krev *křičí ze země* a usvědčuje *Kaina*. Krev je jedinečné paměťové médium. Významu krve pak odpovídají i striktní a mnohé represivní *Hospodinovy* příkazy. Díky počítačům s pokročilým softwarem máme stále přesnější předpovědi počasí. Ale znevažujeme *Astrologii*, přestože *Hospodin* čtvrtého dne *Stvoření* rozhodl, že nám hvězdy mají vládnout. Není příhodná doba to více rozebírat, nicméně si neodpustím ještě jedno.

Před 2000 roky poskytl Ježíš významné informace, z nichž lze dovodit i vývojový trend současných informačních systémů. Zejména pak odkrýt mocenské snahy současných vládnoucích elit a pochopit, komu a čemu skutečně slouží.

A když se modlíte, nebuďte jako pokrytci: ti se s oblibou modlí v synagogách a na nárožích, aby byli lidem na očích; amen, pravím vám, už mají svou odměnu. Když ty se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři za sebou dveře a modli se k svému Otci, který zůstává skryt; a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí.

Při modlitbě pak nemluvte naprázdno jako pohané; oni si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov. Nebuďte jako oni; vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte. /Mt.6, 5-8/

Ježíš informuje své současníky, že nerozhoduje, zda *Otce* osloví modlitbou v synagoze či na veřejnosti. Ujišťuje je, že mohou zůstat ve svém pokojí, třeba i zavřít dveře a přesto *Hospodin* vše ví. Dokonce ví, co potřebujete, dřív než to vyslovíte. A v tom je i velký problém. Naše představy o tom co potřebujeme se nemusí ani v nejmenším shodovat s tím co je nám třeba podle *Hospodina*. Na tom se dodnes nic nezměnilo.

Radikálně se však změnilы možnosti dnešních vůdců lidstva. Právě díky nejmodernějším informačním technologiím. Můžete se schovat ve svém pokojí, ba i zamknout dveře, vše marné. Nic neutajíte, všude si vás najdou. Vše se neustále sleduje, samozřejmě pro dobro lidu. Nálady, zájmy, styky, názory, finance, majetky, orientace, až vás dokážou dostat tam, kam potřebují. *Svoboda* či dokonce *láska* se stává toliko líbivou frází a přeludem.

Starostlivost vládců o dobro lidstva je prezentována velmi široce, nic neskrývají, tak jako ve filmu *Muži v černém*⁴. Dnes jde o akční komedii, ale kdo ví, možná už zítra to bude tvrdá

⁴*Muži v černém* 1, film USA 1997, režie Barry Sonnenfeld, 61'40"

realita. Pozornost si zaslouží dva tajní agenti chránící Zemi před šmejdy z vesmíru. Mají k dispozici speciální neutralyzér, jímž mohou *vymazat* lidem krátké aktuální vzpomínky, aby sami zůstali v utajení. Při jednom z pouličních zásahů prezentují své poslání slovy:

„*Mají-li lidé dál žít šťastně, nesmí se to dovědět.*“

Všechny tajné služby, kolik jich jen na světě je, se ve své podstatě starají o náš šťastný život, abychom se *Pravdu* nikdy nedověděli.

No považte, starat se o lidské štěstí. Za něco tak vznešeného je třeba bojovat všemi dostupnými prostředky. Třeba do poslední lidské bytosti na planetě.

Ale vážně.

V čem tkví ona diametrální odlišnost mezi *světlem* a *tmou*?

Světlo zachovává lidskou svobodu, naplňuje deklarované morální principy, vždy ve prospěch rozvoje lidské společnosti a jedince

Tma nikoho morálními principy nezatěžuje, manipuluje, využívá lidské slabosti, zotročuje vždy s cílem pohltnout *světlo*, zničit *Stvoření*.

Stále je nutno mít na paměti existenci *světla* a *tmy* a jejich vzájemný vztah. Věčný válečný stav!

Světlo tvoří informace a *tma* je pasivní nositel s trvale aktivní snahou *světlo* pohltnout.

Tma má vůči *světlu* nesmírnou výhodu. Zásluhou lidí, kteří jí *zbožňují*, nemusí dělat naprosto nic! Může jen čekat. Protože *otroci*, k vlastní škodě a výhradně na své náklady, vykonají v jejím zájmu cokoli. Jedni vědomě, druzí nevědomě.

Vědomí jsou aktivní, proto *zabijáci*.

Nevědomí pasivní, tedy *hrobaři*. S ohledem na množství, neméně účinní.

Věřím, že každý si to již samostatně přebere. Někdy se mi obraz promění v myšlenku, co se sama od sebe zkoncentruje a tak se ještě podělím o pár slov;

OSN

Olymp demokracie.

Primas zabijáků,

hrobařům lidstva,

morálku káže.

Koho nelze pohřbít,

toho nutno zabít.

Tma zvítězí!

Poslední zhasíná.

Před samotným závěrem se jen lehce dotknu dvou, již dříve široce probíraných témat. S vědomím skutečnosti, že probíhá odvěký boj mezi *světlem* a *tmou* je zapotřebí odpovídajícím způsobem aktualizovat celkový náhled.

Rovněž se pokusím využít dva známé *zlaté klíče*.

První *Hospodinův* je ze snu Elifazova;
 „Pošetilce zabíjí vztek, žárlivost usmrcuje prostoduché.“ /Jb.5,2/
 Druhý je od Tajo;
 „Důležité není, co učinil, ale proč to učinil!“⁵

V prvním případě *had* podvedl *ženu pro Člověka*. Ta jako první ochutnala ovoce ze zapovězeného stromu a dala rovněž ochutnat *Člověku*.

Had je uváděn jako nejzchytralejší ze vši zvěře, z pohledu současnosti by měl být ze všech *nejvzdělanější*. Ale ten kopanec co udělal tomu moc neodpovídá. Ale jde jen o zdání, protože právě ti nejrozumnější dopouští těch největších omylů. Had zažíval svou nadřazenost nad ostatními, avšak byl tu vševědoucí *Člověk*. Právě zde je vhodné uvědomit si, že není důležité, co udělal, ale proč to udělal! Stačilo využít hadovu slabinu a při jeho duchaprázdnosti mu vnuknout vhodný záměr. Had je příkladem toho, že můžete sežrat všechnu moudrost světa, ale moudrým se nestanete. Měl sice plnou hlavu, ale jediná myšlenka nebyla vlastní. Jen proto mohl být zneužit a mohl se stát prvním *fachidiotem*.

Je důležité oddělit *světlo* od *tmy*, vlastní myšlenky od cizích.

NENÍ MOUDRÝ
 KDO MNOHO VÍ
 ALE TEN, KDO VÍ
 ČEHO JE TŘEBA.

Nebojte, to není z mé hlavy. Jen z pozvánky na náš maturitní ples, co 50 let ležela v šuplíku, než jsem to přece jen objevil.

A ještě malá drobnost. Za to co udělal, nebyl postižen jen had, ale skrze něho naprosto všichni hadi. To jen pro případné diskuze o *spravedlnosti*.

A zbývá Kainův případ. Nasnadě je otázka, proč vlastně obětoval? Samozřejmě, *Hospodin* nic takového nepožadoval. Šlo o bravurní akci temnoty, kdy pro své zájmy podnítila Kainovu ješitnost. Šlo o osvědčený způsob, neboť i *Kainův* otec *Adam* vlivem ješitnosti byl ovládnut vztekem, vzal a ochutnal ovoce ze *stromu poznání dobrého a zlého*. Každý má nějakou slabinu. U někoho je to ješitnost u jiného peníze či holky. A jak se říká, stačí chytit „panáčka za koule“ a skáče jak třeba.

Pravda, Kain si vše uvědomil, obrátil se, ale napravit to mohl až coby Ježíš. Každý má možnost se v tom orientovat, já jen že nezapomenu okamžik, kdy jsem jednoho rána, těsně před probuzením už pomyslel na oba bratry a v tom okamžiku mi přišlo zcela jasně na mysl:

Lopata a Kravata

Dobře půl hodiny jsem ležel bez hnutí a musel sledovat mnohé historické události v podání *lopat a kravat*. *Prál bych to každému*.

V obou případech šlo o vysoce sofistickované útoky. Dnešní hybridní válka je proti nim jen dětské škádlení. Rozhodně žádná romantika ani boj za svobodu. Nešlo ani o *Člověka, ženu*

⁵ *Po dešti*, filmové drama Japonsko/Francie, 1999, režie Takaši Koizumi, scénář Akira Kurosawa

pro člověka, Kaina, Ábela a už vůbec ne o hada. Cílem obou útoků byl Hospodin, Bůh nad všemi bohy!

První směřoval na *Hospodinovo* srdce.

Druhý cílil na *Hospodinovu* hlavu.

Od samého počátku dodnes, je to bezohledná a krutá válka. Jedno je ale třeba obzvlášť ocenit, má vynikající informační, rozuměj náboženské, krytí.

A na závěr se opětovně vrátím k zcela jedinečnému proslovu *Lámecha* k jeho ženám, *Ádě a Síle*. Neméně jedinečný projev měl v zahradě Edenu *Člověk*, když po procitnutí poprvé uviděl *ženu pro Člověka*.

**„Ádo a Sílo,
Poslyšte můj hlas, ženy Lámechovy,
naslouchejte mé řeči:
Zabil jsem muže za své zranění,
pacholika za svou jizvu.
Bude-li sedmeronásobně pomstěn Kain,
tedy Lámech sedmdesátkrát a sedmkrát.“/Gn.4,24/**

Jde o mimořádně významnou informaci, ale znalci Zákona jí nevěnují významnější pozornost. Panuje povšechná shoda, že Lámech se vychloubá prolitou krví a navíc, že se i vysmívá *našemu Otci*, neboť zřejmě hodlá vzít chod věcí do svých rukou. Ne že se bude mstít jen sedmkrát, ale sedmdesátkrát a sedmkrát! Takový učený náhled, ale zcela ignoruje vše co *Lámechovu* proslovu předcházelo.

Lámech se nevychloubá a nedopustil se žádného zabití. Neví nic o žádném zločinu jenž by spáchal a přesto trpí! Má strach, že ho zabijí za čin, který spáchal jeho dávný předek, Kain. To jen jeho *forma*, tělo nic neví. Avšak jeho krev, krev Kainova, ta si zločin na Ábelovi dobře pamatuje. Tak jako ke Kainovi při konfrontaci promluvila krev Ábelova, nyní k Ádě a Síle z úst Lámechových promlouvá krev Kainova:

„Zabil jsem mladšího bratra, z malicherných důvodů.“

Krev je výjimečný svědek. Lámech je první dokumentovaný případ konfliktu paměti *obsahu* s pamětí *formy*. Zatímco paměť *obsahu* je absolutní, paměť *formy* je relativní, omezená existencí fyzického těla.

V Lámechovi se ozvalo *Svědomy*. Rád by vytěsnil vzpomínku na zločin, jehož se dopustil dávný předek. Vůbec nechápe, proč on, který nikoho nezabil, nyní trpí. Kaina, skutečného viníka chrání znamení *našeho Otce*, svatozář. Na toho si nikdo netroufne. Co však on, chudák nevinný? Co když někdo vykoná pomstu za Ábela na něm! V dnešní době by to nebylo nic překvapujícího. Lámechova úvaha je nejen pochopitelná, ale i zcela racionální a logická : *„Jestliže toho, kdo by zabil Kaina má stihnout sedmeronásobná pomsta, pak ten, kdo by zabil Lámecha, musí být stížen pomstou sedmdesátkrát a ještě sedmkrát!“*

Právě Lámech podává závažné svědectví o působnosti univerzálního zákona „**O dědění**“. Je názorným příkladem existence jeho základního článku.

Viny otců se dědí až do pátého kolene!

Dnešní lidé v pozůstalostním řízení soupeří o materiální statky, které jim zanechali zesnulí rodiče. Ale nikdo nemyslí na *Spravedlnost*, že krom materiálního, nabýváme i nehmotné statky. Přitom jde o dědictví, které nelze odmítnout.

Hospodin, vládce *světla*, zaznamenal Lámechovu řeč, ale ze *světla* mu nebezpečí nehrozí, ba naopak! Právě *Bůh nad všemi bohy* je upomínán, že jeho případná smrt by měla být pomstěna sedmdesátkrát a ještě sedmkrát.

Hospodin mlčí, souhlasí!

Lámech cítí ohrožení z protistrany, z temnot. Jeho řeč vnímám jako bravurní diplomatický tah. Hovoří sice ke *Ádě* a *Síle*, ale primárně k *Hospodinovi*. A t samá řeč je varováním temnotě, aby si to dobře rozmyslela.

Co na to *tma*?

Ale ale,
broučínku,
nač zabíjet?
Patří kolem,
pouze posečkám.
Bližní tě ušlapou,
na kopytech roznesou.

Kuš,
nýmande,
přihlížej, zírej!
Sami sebe pobijete,
Stvoření zpusťte!
Podle mých not
svět zničí fachidiot.

Co na tom, že na počátku byla zcela jiná představa. Snad pomohu *světlu*, v tom věčném boji s temnotou.

V závěru se podělím ještě o jedno.

Zaujala mne povídka „*Ingot a ingoti*“ z prostředí skládky železného šrotu kladenské ocelárny. Autor a jeho tvorba mnoha lidem „nevoní“ a to ze stejných důvodů jako náš současný prezident *Miloš Zeman*.

Posuďte sami ten neotřelý filosofický náhledem světa:

„*Na jednom pólu světa je jeden geniální žid, Kristus, na druhém pólu druhý génius, Marx. Dva specialisti na makrokosmy, na celky. A to vostatní je: vařila myšička kašičku.*“

„*A aby se to nepletlo,*“ pokračoval doktor, „*tak si to židi posichrovali. Ve felčářině a v umění Freud, Einstein ve fyzice.*“

*Tedy další dva specialisti, ale zase na detaily, mikrokosmos.
Celkem ale čtverylka geniálních židů, na kterých stojí svět. To
vostatní, to je ohřívání polívčiček, ředění vodiček.*⁶

Kdo by nechtěl znát onu úzkou cestu k bráně života. K domu, co 2000 let, neustále, leč marně, inzeruje Ježíš. Zavřu oči a vidím nejen bránu, ale i onen dům, v němž každý by chtěl spočinout. Žádný přelud ani mýlka, vizitka na bráně hovoří jasně:

Stvořitel a spol.

Šéfkonstruktér a Jeho tým

Ing.Gott a ing.gotti

Zaklepat? Snad příště se osmělím.

Ostatně, slyším přicházet čas nového náhledu historie lidstva.

Když dokáže filosofovat *kravata*, nuceně hákující v ocelárně na skládce železného šrotu, zkusí to i poslední, zalezlá *lopata*.

Jsme si rovni, né?!

Lazar Lopata
Dolní Zálezly
28.10.2018
01:01 PM /CDT/

***The end of part VII.
To be continued***

---

⁶ Ingot a ingoti z knihy „Inzerát na dům, ve kterém už nechci bydlet“ Bohumil Hrabal,